

Sygn. akt V U 491/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Helena Mironiuk

Protokolant: Anna Filipowicz

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2013 roku w Białymstoku

sprawy K. C.

przeciwko Prezesowi Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

o umorzenie należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego

na skutek odwołania K. C.

od decyzji Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 12 marca 2013 roku

Nr AL U/4/2013 (...), Nr (...)

Oddala odwołanie

sygnatura akt V U 491/13

UZASADNIENIE

Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 12 marca 2013 r. wydaną na podstawie art. 68 ust. 1 w zw. z art. 63 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. nr 139, poz. 992 ze zm.) odmówił K. C. umorzenia należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego z tytułu wypłaty świadczeń z funduszu alimentacyjnego oraz 5 % opłaty na pokrycie kosztów związanych z działalnością funduszu za okres września 1991 r. do maja 2000 r. w łącznej kwocie 17.403,75 zł. W uzasadnieniu decyzji wskazał, że K. C. ma możliwość uregulowania zadłużenia po podjęciu zatrudnienia.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył K. C.. Wskazał, że choruje przewlekłe od wielu lat i stan jego zdrowia stale się pogarsza. Podniósł, że jest osobą bezrobotną. Jedynym źródłem utrzymania jest zasiłek z opieki społecznej.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację z uzasadnienia decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych w szczególnie uzasadnionych przypadkach związanych z sytuacją zdrowotną lub rodzinną osoby, przeciwko której jest prowadzona egzekucja

alimentów, lub osoby zobowiązanej do zwrotu bezpodstawnie pobranych świadczeń z funduszu, likwidator może umorzyć, rozłożyć na raty lub odroczyć termin płatności należności likwidowanego funduszu z tytułu wypłaconych lub bezpodstawnie pobranych świadczeń z funduszu.

Z przytoczonego wyżej przepisu wynika, że tylko szczególnie uzasadnione sytuacje pozwalają na umorzenie należności. Szczególnie uzasadnione, to znaczy wyjątkowe, losowe, które ze względów zdrowotnych lub rodzinnych tak obciążają budżet zobowiązanego, że nie pozwalają na uregulowanie należności.

Należy też podkreślić, że posiadanie dzieci wiąże się z szeregiem obowiązków takich jak dostarczanie im pożywienia, ubrania, umożliwienie im edukacji. Nie jest możliwe, ani usprawiedliwione aby obowiązki te scedować na Państwo. Istota zlikwidowanego obecnie funduszu alimentacyjnego polegała na tym, że w sytuacji przejściowych kłopotów zobowiązanego do alimentacji, spowodowanych sytuacjami życiowymi, fundusz w jego zastępstwie wypłacał uprawnionemu środki. Sytuacja ta uległa jednak zmianie z chwilą, gdy utraciła moc ustawa z dnia 18 lipca 1974 roku o funduszu alimentacyjnym.

W ocenie Sądu, w rozpoznawanej sprawie, nie zachodziła podstawa do umorzenia należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego.

Wnioskodawca ma 54 lata, nie pracuje. Z przedłożonego zaświadczenia lekarskiego wynika, że leczy się z powodu przewlekłych schorzeń układu krążenia i układu nerwowego. Jednak K. C. nie ma orzeczonej niezdolności do pracy i nie legitymuje się orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności. Można więc przyjąć, iż stan zdrowia odwołującego umożliwia mu podjęcie pracy zarobkowej.

Bezspornym jest, iż sytuacja odwołującego jest w istocie trudna. Jednakże sam fakt, iż wnioskodawca ma obecnie niewielkie możliwości płatnicze nie uzasadnia umorzenia należności. Podkreślenia wymaga fakt, iż zadłużenie K. C. powstało na skutek niewywiązywania się z obowiązku alimentacyjnego, gdy był on człowiekiem zdrowym i w sile wieku. Pominięcie tych okoliczności i umorzenie zadłużenia byłoby premiowaniem postawy wnioskodawcy.

W tej sytuacji w chwili obecnej nie ma przeszkód, by wnioskodawca przy dołożeniu należytej staranności podjął zatrudnienie i spłacał zaległości.

Dlatego też Sąd uznał, że w rozpoznawanej sprawie nie zachodzi szczególna okoliczność o jakiej mowa w art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych i odmówił umorzenia zadłużenia K. C..

Mając powyższe na uwadze na mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc orzeczono jak w sentencji wyroku.